

zeumer en deervoor wul ik je nag graag een paar kerremescente geve." De knip kwam opperdan en . . . ja, alleman mocht 't bekoike . . . hai gaf 'n roiksdalder.

Jacob sting raar te koiken en wist niet goed wat-ie d'r mee an most: in de iene hand Geertje en in de aare die roiksdalder en ze zagge 'm een stroid voere of-ie die roiksdalder houwe zou of die boer nei z'n kop gooie.

De roiger kreeg dat zeker ok in de gate, want nou kwam-ie gouw andrege mit dat je een kerremesfooi nooit woigere magge, maar, of-ie opiens docht an ongeloik, kwam d'r achteran: „Dut het niks te maken mit wat we had hewwe van 't zeumer. Dat bloift: Wat zoid is, is zoid!". Deer lubberde ¹⁾ Jacob weer helegaar van op, stak gouw de roiksdalder in z'n diezek en vond op slot, dat-ie nag maar 'n hele beste kerremes kregen had.

JAC. BRUIN Kz.

(Dialect: Midden-Westfries.)

¹⁾ Knapte.